

ЕПИЛОГЪ.

ДАЛЕЧЪ ОТЪ СВОИТА БАЩНИНА

Далечъ отъ своята башнина,
Отъ мило първо либе,
На тази чуждата страна
И радостъ ми не иде.

Ахъ весела е пролѣтъта,
Приятно е времето.
Но тъмень е за менъ свѣта,
И тъжно ми сърдцето.

Въ гората славей ако пѣй,
На жалостъ отговаря,
И тихи вѣтрацъ като пѣй,
Сълзитъ ми събаря.

Шумливи, росни вѣтрове,
Тъжи не разлихватъ;
Градински, полски цвѣтове,
Не ме развеселяватъ.

Отъ тукашнитъ красоти,
Една не ме привлича,
Къмъ тѣхъ сърдцето не лети,
Не можъ да ги обича.

НАПОМНЯНЕ

Ето, Петко, остарявашъ,
Видишъ вече побѣлявашъ,
Гасне млади буйни жаръ.
Нал' остѣщашъ и кръвта ти
Катъ ти казва толкозъ пжти:
Петко, Петко вechъ си старъ.
Младинитъ забрави ги,
Не мисли вechъ за любовъ.
Да посрѣщашъ съ черна жалостъ
Горчивата тежка старостъ,
Отъ сега бжди готовъ.
Тебъ пѣсни ти не приличатъ,
Нито китки вechъ те кичатъ
Минаха се младиини!
Нине гробъ те наближава,
Нине смъртъ те призовава,
Нине тежки старини!
Бар' отъ сега приготи се
Отъ свѣта вechъ отречи се
Сбогомъ! сбогомъ! му кажи,
И катъ мислишъ старостъта си.
За разтуха на скръбъта си,
Ти сълзитъ задържи.

ЕПИЛОГЪ

И сещамъ азъ и виждамъ азъ,
Въ борба юнашка уморень,
За менъ залъзе свѣтлий день
Ей наближава сетний часъ.

За миналото споменъ живъ,
Въ размислитъ ме теши,
Мечтай за пролѣтъ цвѣтъ ревнивъ,
Когато жега го суши.

Тежи ми свѣтъ, а на сѣтътъ
И азъ тежж, ненуженъ вechъ . . .
Изходя ли уреченъ пжтъ,
Изчерпана за дѣло речъ.

И сещамъ азъ, и виждамъ азъ,
Въ борба юнашка уморень,
За менъ залъзе свѣтлий день
Ей наближава сетний часъ.